

Regreso al pasado II

a uns dies Joaquin Leguina comentava en un programa de ràdio, que estudiava la possibilitat d'exiliar-se a Catalunya.

La causa, el clima -clímax- polític que deixa entreveure la possible victòria del PP. Sé que el que costa creure com es viuen-veuen certes actituds que comencen a ser habituals i dominants en la resta del país, sentides des d'una Catalunya ufana i dialogant en la qual l'únic partit que planteja radicalismes és el conservador PP. Sincerament crec que el que diu Leguina no és cap collonada, perquè el que ha estat, està i estarà passant no es correspon a la realitat social del país, sinó que resideix en la memòria d'un segment social que aspira a controlar altra vegada el poder i vol fer-ho de pressa.

Un cert sentiment de pèrdua, de desorientació, planeja per sobre les eleccions del dia 3. Sociològicament, Espanya és un país de centre-esquerra, que pel que diuen les enquestes i els "enteraos" votarà massivament un partit conservador (amb una base social que inclou l'extrema dreta) com al millor exponent i defensor dels seus interessos. Ja va passar a França en les passades eleccions al parlament, qui millor representava els projectes de l'esquerra social era la coalició de centre-dreta. Problema de persones? Confusió d'objectius dels partits? Desarrelament social de les cúpules dirigents?

No serà perquè hem decidit col·lectivament canviar de model de societat, ja que els dos partits que poden governar efectivament són partidaris de seguir -a velocitats diferents- el guió que marca la real-politik europea.

Serà potser per canviar les cares als telediaris?

Serà per aquest innat esperit masoquista -tan francès- de castigar, castigant-nos?

Serà per l'enyorança de tornar a tenir al govern els conservadors reals, després d'anys de política conservadora?

No oblidem que aquest país no és gaire diferent sociològicament als altres europeus. L'única diferència notable és que aquí no tenim un 10% de l'electorat d'extrema dreta, que és present a les eleccions separat d'aquesta onada d'ex-majoria silenciosa popular que es manifestarà el dia 3. Està perfectament integrat i són tan necessaris els seus vots al partit que ni tan sols s'han plantejat la possibilitat de crear una escissió per la dreta, que aclarís les tendències, ara que han decidit ser de centre.

Com en un d'aquests viatges estiuencs a països subdesenvolupats, tornem a marxar forçades al nostre passat, i ho fem convençuts que aquests petits espais que tant ha costat de guanyar els defensarà millor aquell que proposa en el seu programa eliminar-los. Tornem enrera cofois perquè ens han dit que en aquests temps de pensament únic, ja no hi ha dretes ni esquerres, sinó centres més o menys centrats. Reculem contents i plens de pragmatisme. Preparem-nos, avançant ràpidament, i tots deixarem alguna cosa pel camí. Fa por de veure amb quina velocitat ens desplaçem cap al passat.

Àngel Parada

El vot més útil

m diuen que les eleccions del 3 de març són la trentena convocatòria electoral que hi ha a l'estat des que l'any 1977 s'inicià el camí democràtic. Són,

sens dubte, moltes eleccions. No és rar, així, que molta gent senti un cert cansament electoral; sobretot si considerem que al gran nombre de convocatòries, s'hi sumen unes campanyes que resulten sempre molt repetitives en arguments, imatges i tècniques per arribar a l'electorat. És indubtable, de tota manera, que aquesta convocatòria del 3 de març és molt important. Per primera vegada des de 1982, el panorama polític pot canviar substancialment i, atenció, pot variar l'equilibri de poders que existia.

M'explicaré. En aquests temps de desconfiança vers la

classe política, l'electorat evita sempre que pot de concentrar tot el poder en unes soles mans. Sembla que, amb el control dels parlaments, no en té prou. Així, distribueix poder entre els diferents partits, de manera que uns contraresten els altres, en un equilibri complex de poders i contrapoders.

El comportament electoral dels Estats Units resulta paradigmàtic en aquest sentit. Fixem-nos que mentre els republicans Reagan i Bush foren presidents, el Congrés fou irreductiblement demòcrata. Ara, per contrarestar el demòcrata Bill Clinton, al Congrés són majoritaris els republicans més conservadors. stic segur, per altra banda, que es deu contrapesar també el poder federal, des dels diferents estats de la Unió.

A tots els països democràtics es produeixen aquesta mena d'equilibris. Sovint, el contrapès al poder central l'efectuen